

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. március 21.
(csütörtök)**

Szepesy László

21. HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

Énekek: 135, 198

Alapige: Ámós 3,1-2

„Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól tifelőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, amelyet felhoztam Egyiptom földjéről, ezt mondván: Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül; azért büntetek meg titeket minden gonoszágotokért.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a zsoltáros szavaival mi is áldhattunk és dicsérhettünk Tégedet, megvallhattuk, hogy olyan Úr vagy, aki nemcsak teremtette ezt a világot, hanem ma is szemmel látható módon munkálkodsز benne, nemcsak a természet erőiben, hanem a Te néped életében, szívében, és az egész történelmet, az emberiség sorsát irányítva. Magasztalunk azért, hogy nincsenek más istenek, csak mi teremtjük saját bálványainkat, de olyan, mint Te, egy sincs. Magasztalunk azért, Úr Jézus Krisztus, hogy arra hívtál el bennünket, gyermekeidet, hogy Téged dicsőítsünk, Igéd, parancsaid előtt megalázva magunkat, a Te utaidon igyekezzünk járni, hiszen ezeken jársz mielőttünk. Magasztalunk azért, hogy formáld a szívünket, hitünket, jellemünket, azt, akik vagyunk, hogy valóban mibennünk „szenteltessék meg a Te neved”, a mi életünkön, hitünkön, engedelmisségünkön, odaszánásunkon keresztül lássa meg a világ, hogy ki vagy Te, kivé tudsz formálni, és milyen tiszteletet érdemelsz. És magasztalunk azért, Urunk, hogy igédet is ránk bíztad, hogy annak hirdetői, megvallói, elhívói és megcselekvői legyünk. Bocsáss meg nekünk pont ezért minden bűnt, amit elkövettünk

HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

Ellened, és bocsásd meg, amikor igédet nem fogadtuk úgy, ahogyan Hozzád méltó! Köszönjük, hogy mindazáltal Te Szentlelkedet küldöd, hogy világosítsa szívünk sötéttségét, hogy megértsük, elhiggyük, szeressük a Te akaratodat.

Ezért kérjük is az engedelmesség lelkét, hogy ma este is Te hirdettesd úgy az igét, hogy „*ne csak hallgatói*”, hanem megtartói lehessünk! Kérjük, hogy a Szentlélek adja nekünk ezt az ajándékot, és hogy így, ezen a ma esti alkalmon is térjen hozzánk a Te áldásod, és dicsőíttessék meg a Te szent neved!

Kérünk, hogy ezt add meg nekünk kegyelmedből szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Az ember gyermekkorától fogva tanulja, hogy a tetteinek következménye van. Már egy nagyon kis korban lévő, 2-3 éves is megérti, hogyha felépít egy kockatornyot, és a legalsó elemet kihúzza, akkor az összedől. Ugyanígy az emberi kapcsolatokban is fejlődünk, és taníttatunk arra, hogy bizonyos viselkedésnek, bizonyos szavaknak, bizonyos indulatok kifejezésének következményei vannak. Ha valaki bántóan, gátlástalanul beszél a másikkal, azzal fájdalmat okoz. Ha nem vagyunk tekintettel a másik érzéseire, helyzetére, ha nem próbáljuk meg beleképzelni magunkat a másik helyzetébe, előbb-utóbb megtapasztaljuk, hogy az emberek azt fogják hinni rólunk, hogy nem érdekel bennünket az, ami velük történik. Ha állandóan csak magunkról beszélünk, és nem figyelünk arra, amit a másik mond, és nem is hallgatjuk meg, lehet, hogy előbb-utóbb elveszítjük a barátainkat. Tetteinknek, szavainknak, viselkedésünknek következménye van. Egy kapcsolatban – legyen az rokoni, baráti, házastársi, vagy éppen hitbéli, testvéri – ez különösen is igaz. Miért beszélek erről? Azért, mert világunkban megfigyelhető egy folyamat, illetve a bűnös emberi természetben is egy állandó kísértés, hogy ezt a mindennapokat nagyon is meghatározó igazságot figyelmen kívül hagyjuk, hogy a viselkedésünknek, tetteinknek következménye van. Sokan úgy élik az életüket, hogy próbálják ezeket következményeket elkerülni vagy megváltoztatni. Sajnos a híradások és a média is azzal van tele, hogy XY ezt tette, de mégsem történt vele semmi. Nem lett következménye annak, ha törvényt szegett, nem lett következménye annak, ha hazudott, becsapott valakit, mert néhány ügyvéddel, bizonyos jogi kiskapukkal, vagy éppen pénzzel és hatalommal el lehet intézni mindent. De nemcsak a híres, hírekbe bekerülő emberekkel van ez így. A családon belül is sokszor van, hogy azt hisszük, hogy bármit megtehetünk a másikkal minden következmény nélkül.

Miért beszélek erről? Azért, mert alapigénk egyik fő témája az, hogy köteles-e Isten a végtelenségig túrni azt, hogy Ő szereti a népét, megőrzi, meg-

tartja, áldásokat ad neki, az a nép pedig még meghallgatni sem akarja az Ő prófétáit, elfordul az Ő útjaitól, saját feje után megy és él, és a saját maga által kitalált bálványokat vagy éppen módon imádja Istent. Meddig kell ezt túrni? Van-e következménye annak, hogy az ember Isten áldásaiban részesül? Ez a fő kérdése Ámósnak. Mert Izráel népe bátran és fennhangon hirdette: mi vagyunk a választott nép. Mi vagyunk azok, akiket Isten kihozott Egyiptomból. Nekünk adta törvényeit. Nálunk van az Ő igéje. És nézzetek körbe – mondták Ámós próféta kortársai –, vajon nem Isten áldja meg ezt a 10 törzset, az északi királyságot, Izráel országát? Békében élünk. Assíria, a nagy ellenség gyenge. A szomszédainkhoz képest erős a katonai potenciálunk, békében élünk, nincsenek háborúk. Felvirágzott a kereskedelem. Több társadalmi réteg meggazdagodott az országban. Van egy erős kezű uralkodónk. Vajon nem Isten áldása-e mindez? És Ámós prófétának elő kellett állnia, és azt az üzenetet mondania, hogy mindaz, amit ti áldásnak gondoltok, amögött istentelenség, az Úrtól való elfordulás, Igéjének megvetése és számtalan törvénytelenység áll. Isten parancsait két lábbal tiporjátok a sárba, a földbe. Egy nép, amely Isten népének mondatik, következmények nélkül megteheti ezt, hogy hátat fordít szabadító Urának, aki arra méltatta ezt a kis nemzetet, hogy szövetségre lépjen vele, hogy olyan mély kapcsolatra jusson, hogy azt mondja, hogy ti vagytok az én népem, én pedig a ti Istenetek? A föld összes nemzete közül csak ti. Érezzük ennek a súlyát: csak ti, senki más. Vajon tényleg élhetünk úgy, Isten szeretetét és áldásait elfogadva, hogy az ne legyen ránk pozitív, minket megváltoztató hatással? Élhet az ember így, minden következmény nélkül?

Isten válaszolt erre a kérdésre Ámós próféta könyvének 3. fejezetében, és a válasz: határozott nem. Nem marad következmény nélkül, ha valaki sokáig élvezi Isten kegyelmét, áldásait, jóságát, és közben az élete ugyanúgy Nélküle folyik, és ugyanúgy parancsait megszegve. Nincs olyan, hogy az ember tettei következmények nélkül maradjanak. Lehet, hogy sokan ezt hiszik. Napjainkban a régi meséket is elveti az ember. Mert a régi meséknek mi volt a fő igazsága és tanulsága? Egyrészt a gonoszság mindig világosságra jön, másrészt pedig, hogy a gonosz mindig megbüntettetik, a jó pedig megjutalmaztatik. Bár elődeink ezt sokszor Isten nélkül képzelték el, de ezeknek a meséknek a háttérében – tudjuk meg – a Szentírás áll, a keresztyén értékrend, mert mi, keresztyének hisszük és valljuk, hogy az Úr az, aki ezt biztosítja. Azt, hogy Ő kijelölt egy napot a jövőben, amikor meg fog ítélni minden emberi életet, és azt, aki elutasította az Ő kegyelmét és szeretetét és gonoszsággal töltötte meg az életét, meg fogja ítélni és büntetni. Azok pedig, akik elfogadták az Úr kegyelmét, szeretetét, azoknak áldás és örök élet lesz az örökségük. Ma már az ember ezt sem hiszi és vallja, ehelyett azt hangoztatja, hogy nincs igazság a földön – mintha nem lenne Isten, mintha nem lenne az Úr, aki ezt biztosítaná.

HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

Ámós prófétának számtalan alkalommal meg kellett ismételnie az isteni ítéletről szóló üzenetét Izráel számára, mivel a nép nem volt hajlandó elhinni, hogy jöhet az Úr ítélete. Miért? Több ok miatt is. Azt vallották, hogy mi vagyunk Isten népe, de közben a prófétai beszédet nem hallgatták meg. A prófétáknak azt mondták, hogy „*ne prófétálgatok*”. Isten népének nem az az egyik legalapvetőbb jellemvonása, hogy hallja az Úr szavát és követi? Ezért a 3. fejezet elején megint erre emlékeztet Ámós. Nem tudjuk, hányadik alkalommal hirdette az Úr ítéletét, ez volt az üzenet, amit rá bízott az Úr, ezért ezt kellett neki mondania, és az 1. versben hangsúlyoznia kellett, hogy amit mondok, azt nem én találtam ki, az az Úr üzenete, ha tetszik, ha nem. Azt hitték az izráeliek, hogy Ámós beszédei pusztán csak emberi beszédek, Ámóstól származnak. És miért az ítéletről szólnak? Mert Ámós nem szerette Izráel népét. Rosszindulatú ember, és ezért beszél arról, hogy ez az ország el fog veszni, hogy majd jönnek asszírok, és mindent földdel tesznek egyenlővé. És nem hittek neki. Körbenéztek, a jelen politikai helyzetre, és azt mondták, hogy ugyan már, te Asszíriáról beszélsz, nézz rájuk. Gyengék, erőtlenek. Mi erősek vagyunk. Hogy lehetne neked igazad? Nem ezt látjuk. Szomszédainkkal békében élünk, gazdagok vagyunk. Mi ez, ha nem az Úr áldásának a jele? Hogy beszélhetsz te itt ítéletről? Isten szeret minket, mert mi vagyunk az Ő kiválasztott népe. Ámós tehát hazudik – szerintük.

Erre a téves és súlyos következményekkel járó gondolkodásra reagál az Úr, és elmondja Ámós által, hogy tévesen gondoljátok azt, hogy ti vagytok az Úr népe. Nézzük meg, hogy milyen hazug, önbecsapáshoz vezető részei vannak ennek a gondolkodásnak, ami uralta Izráel gyermekeit, nehogy mi is ebbe a csapdába essünk! Isten világosan leleplezi ezeket a hazugságokat. Nézzük meg ezeket!

Mint mondtam, az első dolog, amit megemlít az 1. versben, és amit le is leplez az Úr, az, hogy nem a hírvivő személyét kell megítélni, hanem az üzenetét, amit átad. Ezt olvassuk az 1. versben: „*Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól tifelőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, amelyet felhoztam Egyiptom földjéről, ezt mondván.*” Háromszor is hangsúlyozza egy igeveresen belül Ámós azt, hogy az Úr szólt, nem én. Ti azt nézitek, ami a szemetek előtt van, hogy itt áll egy júdai pásztor szakadt ruhában, nem olyan előkelőben, mint ti, gazdagok, és itt az Úr ítéletéről beszél, a fületek számára kellemetlen üzenetről. És ti az embert nézitek! De az Úr volt az, aki szólt. Háromszor is mondja a próféta: az Úr beszédét kell meghallaniuk; mert az Úr szól felőletek, nem én, az Ő véleménye rólatok, nem emberi vélemény; és ezt mondja az Úr, az én szavaimat felhasználva, mert hatalmas, hogy az én szavaimat is felhasználja – mondja Ámós. Az ige hirdetés csodájáról beszél, és óvatosságra int. Azt mondja: Izráel népe, vigyázzatok, ne az embert nézitek. Az ember bűnös, bele lehet kötni, de az Úr igéje hatalmasabb az ember bűnénél, nem a hírvivő dönti el az üzenetének az igazságát, hanem az

Úr, mert az Úr fog aszerint cselekedni. Nektek nem az emberen keresztül kell megítélni a szót, hanem az Igével vessétek össze azt! Vajon nem ezt ígérte a szövetségkötéskor nektek az Úr, hogy ezt fogom tenni, ha elhagytok engem? Nemcsak könyörögnünk kell tehát, Testvérek, halló fülekért és értő szívért, hanem figyelniük kell arra, hogy Isten mindig is önmagát kijelentő Úr, és keres bennünket embereken keresztül, nem csak a lelkészeken keresztül. Embereken keresztül, az Ő igéjén keresztül keres bennünket, és minden nap hallatja a szavát. Vagy a teremtett világon keresztül, mert még az is hirdeti Isten dicsőségét és hatalmát (ahogy a Rómaiakhoz írt levélben olvassuk), vagy emberein keresztül, szolgálain keresztül, egy gyermekén keresztül, aki az evangéliumról tehet bizonyosságot, vagy éppen vigasztalni akar bennünket, mert a testvér testvér mellé áll, vagy egy alkalmon. Vigyázzunk tehát, hogyan hallgatjuk az üzenetet, hogyan ítéljük meg!

Másodszor: Izráel népe azt hitte, hogy akkori helyzetük és jólétük Isten válasza életükre, cselekedeteikre, hitükre. Azt gondolták: mi jól élünk, jót cselekszünk, jól hiszünk, ezért Isten megáld bennünket. Ezzel a gondolattal nagyon legyünk óvatosak! Az Igében az Úr valóban megígéri, hogy a Neki engedelmeskedők áldást kapnak, a törvényszegők pedig büntetést. Amikor szövetséget kötött Isten a pusztában Izráellel, megparancsolta nekik, hogy amikor bementek Kánaán földjére, két hegyre álljatok fel. A szövetséget ismeritek, ott vannak a parancsolataim, a Tízparancsolat és minden más parancsolat, ott vannak Mózes könyveiben. Ha valaki megtartja a szövetséget, hallja meg a Garizim hegyén elmondott áldást, mert akkor az övé. Ha valaki megszegi a szövetséget, figyeljen az Ebál hegyén elmondott átokra, mert aszerint fogok cselekedni vele (lásd 5Móz 11,29). Igaz ez, Testvérek, hogy van áldás és átok; engedelmesség, engedetlenség; hit, hitetlenség; szövetséghez való ragaszkodás és szövetségszegés. Ugyanakkor ezt a bibliai gondolatot elferdítik azok, akik visszajára akarják fordítani, és azt akarják mondani, hogy mivel jó dolgok történnek velünk, ezért Isten áldása van rajtunk, és ez azt jelenti, hogy helyesli az életünket, hitünket és cselekedeteinket. Mi ebben a veszélyes? Az, hogy az életből, az eseményekből akarunk következtetni a saját erkölcsünkre és Isten általi megítélésünkre. Ez nem biblikus.

Miért? Egyrészt azért, mert a velünk történő jó dolgok elsősorban nem rólunk, hanem Isten jóságáról szólnak. Arról, hogy Ő áldást ad. Az Ő jóságára kell elsősorban néznünk, ha valamikor valamilyen jót tapasztalunk az életben, és az Ő jóságát kell meglátni, nem magunkra nézve következtetéseket levonni. Másrészt: a mi életünket, cselekedeteinket nem az áldásokon és a velünk történő, általunk jónak ítélt eseményeken keresztül kell megítélnünk, hanem Isten igéjén keresztül, és csakis azon keresztül. Ha látni akarsz, hogy Isten hogyan látja az életedet, cselekedeteidet, hitedet, ne azt nézd, hogy mi történik veled a hétköznapiakban, hanem azt, hogy az Igében mit mond arról, amit te teszel és hiszel. Isten tükörül nekünk nem az életünket adja,

HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

---

hanem az Ő igéjét. Vigyázzunk, ne használjunk más tükröt saját magunk és hitünk megvizsgálásához, ne nézzünk más tükörbe, mint amit Isten nekünk ad. Csak az Ő igéje ítél meg bennünket helyesen, és mondja el, hogy kik vagyunk és milyenek vagyunk. Az ugyanis valóban igaz, hogy minden jó az Úrtól származik, de az is igaz, hogy a ki nem érdemelt, meg nem szolgált ajándékot is odaadja. Sőt, a gonoszokkal, az ellenségeivel is jót tesz, „*felhozza napját mind a gonoszokra, mind a jókra*”. Izráel népe tévesen ítélte meg magát, amikor azt hitte, hogy gazdagságban élünk, békében élünk, jólétünk van, tehát az Úr igazolja az életünket, jó a hitünk, jó a cselekedetünk, mi vagyunk a kiválasztott nép. És a próféta által pont azt mondja, hogy nem. Nem az életetek határozza meg, hogy kik vagytok, hanem hogy az Igében mit láttok magatokról. Azt nézzétek, hogy mit mond az Úr igéje és parancsolatai és törvényei, attól mennyire tértek el! Izráel népe nem vette a fáradságot, hogy összehasonlítsa életét Isten törvényeivel. Az Igét már rég félretették. Az már nem kellett nekik, és ezért eltévelyedtek. Veszélyes tévút ez, amikor a velünk történő események mérlegén ítéljük meg magunkat, és elhagyjuk Isten igéjének mércéjét, amely az egyetlen igazi tükör számunkra, amelyen keresztül helyesen láthatjuk magunkat, cselekedeteinket és hitünket. Pont ezért ragaszkodjunk Isten igéjéhez és törvényeihez! Nekünk azokat kell megismernünk, és azok fényében látni magunkat.

Harmadszor: abban is tévedett Izráel népe, hogy azt hitték: a jelen állapotok nem változhatnak meg. Milyen hamis elképzelés ez! Az élet eseményei nem alakulhatnak máshogy, mint ma. Mert ugyebár sokan azt hitték: a jelen békéjéből, Asszíria gyengeségéből, a mi gazdagságunkból az következik, hogy ez így is marad. Ámósnak meg pont arra kellett rámutatnia, hogy a jelenből nem következik a jövő állandósága, hogy ugyanaz fog történni, ami ma. Ha alaposan végig gondoljuk, be kell látnunk, hogy a jelen jóléte, áldása nem jelenti a holnap nyugalmát és békéjét is. Mert akiktől Isten ma még eltűri a gonoszsgot, azokat lehet, hogy holnap ítéletével fogja meglátogatni. Ma még nyugalmat tapasztalnak, mert még az Úr hosszan tűr. De lehet, hogy holnap már az ítélet jön. Ahogyan Krisztus mennybemenetele után is Izráelnek majdnem 40 év adatott elfogadni az evangéliumot és a Megváltót, ehelyett kivetették őket, üldözték a keresztyéneket, és az Úr hosszan tűrt. Négy évtizeden át. Hosszú idő! Több, mint egy átlagos emberi élet fele. És aztán jött az ítélet: Jeruzsálemet a rómaiak lerombolták, a zsidókat elüldözték. Az teljesedett be, amit Krisztus előre megmondott. Vigyázzunk, hajlamosak vagyunk nem csak a következményekkel nem számolni, de azzal sem, hogy az Úr képes az egyik pillanatról a másokra megváltoztatni mindent az életben.

Mint az özönvíz idején is. Hogyan írja le a szentíró? Az emberek „*ettek, ittak, házasodtak*”, és azt hitték, hogy ez örökké így fog zajlani. Az egyik hétköznapi után jön a másik, aztán a harmadik, a végtelenségig. De nem így volt.

Az ember nem számol azzal, hogy Isten meg tudja változtatni a holnapot, a jelenlegi állapotot, és Noénál ez történt. Esett az eső, és jött az özönvíz, egyik napról a másikra anélkül, hogy számítottak volna rá. Hiába építette hosszú ideig Noé a bárkát, senki nem számított rá. Isten végtelen hatalmával képes egy pillanat alatt felemelni az alázatost, és letaszítani trónjáról a hatalmast. Sose feledkezzünk el erről! Izráel népe elfeledkezett.

Végül pedig Izráel népe tévesen azt hitte magáról, hogy mivel ő a kiválasztott nép, ezért Isten ítélete sose érheti őt utol. Ezt gondolták. Ezzel utasították el még Krisztust is: „*a mi atyánk Ábrahám*”! Mert Ábrahámot Isten kiválasztotta, mi vagyunk Ábrahám leszármazottai. És Krisztus rámutatott arra, hogy ha Ábrahám gyermekei lennétek, akkor hinnétek bennem. Ezzel kapcsolatban több dolgot is meg kell jegyeznünk. Először is meg kell értenünk azt, ami Izráelt is félrevitte a kiválasztásával kapcsolatos gondolkodásban, hogy Isten a Szentírásban kiválasztó kegyelmének több fajtájáról beszél. Van, akit az üdvösségre választ ki, és van, akit csak egy feladatra. A kettő nem mindig fedi egymást. Ott van Júdás. Isten kiválasztotta őt egy feladatra, evangéliumot hirdetett, csodákat tett, de nem üdvözült. Ott volt Saul király és Izráelnek számtalan gonosz királya, akik egy-egy történelmileg nehéz és kritikus időpontban az Úrtól kaptak vezettetést, kiválasztottak, hogy egy feladatot végezzenek el, és megszabadult a nép. De ők maguk nem üdvözültek. Isten Ámós által emlékezteti Izráel 10 törzsét, akik az északi királyságot alkották, hogy Ő hozta ki a népet Egyiptomból, Ő szabadította meg őket. De ez a szabadítás nem azt jelentette, hogy minden egyes izráelita automatikusan üdvözült volna. A Szentírás beszámol arról, hogy Izráel népének nagy része a pusztában elveszett hitetlenségük, zúgolódásuk és lázongó természetük miatt (olvassuk el a Zsid 4-et, erről szól: nem mentek be a nyugalomba, az örök életre). Az tehát, hogy valaki Izráel népének tagja volt, nem jelentette azt, hogy Isten ne haragudhatott volna rá, és ne érhetette volna őt utol az ítélet. Másként fogalmazva: azért, mert valaki Isten népének, földi egyházának tagjaként élt, nem jelenti, hogy amit tesz, az tetszik Istennek, és megegyezik az Ő akaratával, mert Izráel ezt hitte magáról. Ma is igaz ez a megkülönböztetés. Attól még, hogy valaki a földi egyház tagja, egy emberi közösség részese és annak vallja magát, attól még nem fog automatikusan üdvözülni, mert ahhoz hinnie kell Jézus Krisztusban, és ebből a hitéből az engedelmesség gyümölcseinek kell fakadnia, mert cselekedetek nélkül a hit halott önmagában.

Miért fontos ez? Mert mint arra már rávilágítottam: Isten kiválasztó szeretete nem a mi érdemeinken alapszik, hanem az Ő irántunk való szeretetéről beszél. Ahogy Mózes is írja: Nem azért választottalak titeket, mert ti minden népnél nagyobbak vagytok, vagy többen volnátok, mert nem vagytok, hanem azért, mert szerettelek titeket (5Móz 7,7-8). Isten az Őbenne levő szeretetre mutat rá. Ámós szavaiból is ez derül ki. Ezt olvassuk: „*Csak titeket választ-*

HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

---

tottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül”. Értsük meg jól ezt a mondatot! A választottalak kifejezés nem szó szerinti fordítása az itt szereplő héber szónak, ami eredetileg ismertet jelent. Azaz eredetileg így hangzik ez a mondatrészlet: csak titeket ismertelek e föld minden nemzetségei közül. Károli miért fordította mégis úgy ezt a szót, hogy választottalak? Több ok miatt is, ami miatt nem kell elvetnünk az ő fordítását, mindjárt megértik a Testvérek. Egyrészt a Biblia számos más verse beszél arról, hogy Isten Izráel népét választotta magának (5Móz 4,37, 7,6-8, 10,15, Zsolt 33,12, Ézs 41,8 stb.), tehát nem helytelen ez a bibliai gondolat, és Izráel népe maga is dicsekedett ezzel Ámós korában is: mi vagyunk a választottak. Tehát nem helytelen így fordítani. Másrészt: az ismerni szó több jelentéssel bírt a bibliai időkben, mint napjainkban. A házastársak közötti intim kapcsolatra is ezt a kifejezést használta az Ige többször. Pl. az 1Móz 4,1-ben azt olvassuk: „Azután ismeré Ádám az ő feleségét, Évát, aki fogadott méhében és szült...” Amikor Isten azt mondta Ámós által, hogy Izráel népét ismerte, akkor arra a szeretetére gondolt, amellyel egy férfi kiválaszt magának a sok nő közül egyet, hogy az a felesége legyen. Az Úr szokta mondani, hogy Ő a Vőlegény, és az Ő népe, az egyház a menyasszony. Isten így szerette különleges módon Izráel népét, Ámós ezt fejezte ki ezzel a szóval, Károli ezért fordította így. Mert ez a szeretete meglátszódott Izráel életében abban, hogy csak őket szabadította meg a fogságból, Egyiptomból (és aztán később Babilonból is); csak nekik jelentette ki magát prófétái által, egyetlen más népnek sem; csak velük lépett szoros kapcsolatra az által, hogy szövetséget kötött velük, és nekik adta törvényeit és igéjét. Csak velük tett ennyi jót, csak őket ismerte és szerette különleges, megkülönböztetett módon. Jót tesz az Úr minden emberrel, felhossa napját jókra és gonoszokra, de megkülönböztetett módon szerette ezt a népet. (Erről olvashattunk a 2,9-11-ben.) Ámós által tehát arra emlékeztette az Úr Izráel népét, hogy ők kiváltságos helyzetben voltak, mivel bár az Úr minden emberrel jót tesz, de megkülönböztetett szeretettel szerette őket. Ez a helyzetük azonban nem engedelmességük, Isten törvényeihez való ragaszkodásuk vagy Istenbe vetett nagy hitük és bizalmuk miatt volt, mert hiszen ők pont, hogy elhagyták az Urat mindenben, és a saját fejük után mentek. Isten szeretete az Ő irgalmáról, kegyelméről és jóságáról beszélt, nem Izráel népének lelki állapotáról.

És miért beszél erről a próféta? Azért, ami miatt én is a következményekről beszéltem az alkalom elején. Izráel népe azt hitte, hogy mivel ő a kiválasztott, ezért Isten nem fogja megbüntetni soha, mert úgymint minden megbocsátatik neki. Azt hitték, hogy bűneik következmények nélkül maradnak. Isten azonban arra világít rá, hogy pont abból, hogy Ő kiválasztotta őket, és olyan sok jót tett velük, következik az ő megbüntetésük is. Ez az, amit nem hittek el. Mert annak mindig következménye van ebben a világban, ha egy ember vagy egy nép elutasítja Isten szeretetét és kegyelmét! Ezt higgyük el! Ennek

mindig súlyos következményei vannak és lesznek. Nem maradhat következmények nélkül, hogy Isten számtalan módon megmutatja megkülönböztető szeretetét Izráel népe számára, ők pedig ezzel nem törődve bűnt bűnre halmoznak, gyalázzák az Urat, az Ő parancsolatait és prófétáit, és azt mondják: hallgassatok!

Isten jótéteményei köteleznek minket arra, hogy válaszoljunk azokra, Testvérek. Hogyan? Hittel, hálával, életünk odaadásával, szeretettel, engedelmességgel. Így kellene válaszolni az Úr megkülönböztető szeretetére! Két gondolatot értsünk meg abból, amit Ámós hangsúlyozni akar nekünk.

Először is: Isten irántunk való jóságának mindig következménye van az emberre nézve. Az, aki hálátlansággal, közömbösséggel válaszol, arra is háttással van, mégpedig úgy, hogy büntetés lesz a része. Az pedig, aki hálával, hittel, Isten dicséretével válaszol erre a szeretetre, annak az örök életet ígéri az Úr. Hallgassuk csak a Róm 2,4-8 szavait: *„Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?”* – Az Úr jósága indít. – *„De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára, Aki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. Azoknak, akik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettél;”* – ez a fizetség. – *„Azoknak pedig, akik versengők és akik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, búsulással és haraggal”* – erről beszél Ámós. Ti így válaszoltatok az Úrnak. Ez nem azt jelenti, hogy ne Krisztusban üdvözlőnénk, hiszen egyikünk sem érdemelte ki az áldást. De Krisztus igen! És Rajta keresztül, a Belé vetett hiten keresztül miénk minden áldás. Izráel népét emlékeztetni kellett erre: ők Isten jóságára nem feleltek megtéréssel. Azt hitték: ők jók, és Isten ezért áldja őket. Közben nem vették észre, hogy Isten csak hosszan tűri a bűneiket, továbbra is jót tesz velük, mivel Ő maga jó, és halogatta a büntetést, mert ezzel időt adott a megtérésre. Teljesen félremagyarázták Isten jóságát. Isten jóságára nem válaszoltak úgy, ahogyan kellett volna: hittel, megtéréssel, hálával, engedelmességgel, hanem bűnnel, engedetlenséggel és bálványimádással. Testvérek, tükröt tart elénk az Úr, meg kell vizsgálnunk magunkat: Isten jóságára hogyan válaszolunk? Ez legyen ma esténk legfőbb kérdése. Izráelben egy negatív, rossz példát látunk. Hátat fordítottak az Úrnak, és mivel Ő még hosszan tűrt, azt hitték, hogy jól van ez így, és közben az ítélet lebegett a fejük felett. Azért hangzik el mindez, Testvérek, mert az Úr meg akar óvni bennünket egy ilyen önbecsapástól. *„Isten jósága téged”,* engem, minden embert *„megtérésre indít”,* erre akar indítani.

A második gondolat szorosan kapcsolódik ehhez. Azt mondja: *„Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságotokért.”* Röviden azt mondja az Úr,

HOGYAN HAT RÁD ISTEN JÓSÁGA?

---

hogy a kiváltságos helyzet nagyobb felelősséggel is jár együtt. Ahogyan Krisztus mondja: „*És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle*” (Lk 12,48). Izráel népét azzal a céllal választotta az Úr, hogy rajtuk keresztül megmutassa az emberiségnek, kicsoda Ő, hogyan menti és szabadítja meg az embert az üdvösségre Krisztus által, és ezért Őt megilleti minden dicsőség, hálaadás és tisztelet. Izráel népe azonban élvezve Isten jóságát, nem pusztán, hogy nem töltötte be ezt a küldetését, hanem ahelyett, hogy Istent dicsérte volna életével, egyenesen gyalázta Őt bűneivel. Ezért kellett Izráel népének bűnhődnie, mert bűneik jobban gyalázták, sértették és bántották az Urat, mint mások bűnei. Szükséges volt, hogy Isten megmutassa saját igazságosságát azzal, hogy nyilvánvalóvá teszi, hogy gyűlöli a bűnt. És leginkább azokban gyűlöli a bűnt, akik Hozzá a legközelebb állnak. Ha Izráel népe csak annyira lett volna gonosz, mint más nép, akkor is nagyobb büntetést kellett volna kapnia másoknál, mert joggal volt elvárható tőle, hogy jobb legyen másoknál, mivel az Úr több jót tett velük. Az 1Pt 4,17 szerint az ítéletnek először mindig Isten egyházán kell elkezdődnie. Miért? Mert azt mondja az Úr: „*Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem*” (3Móz 10,3). A szent Isten tehát nem tűrheti el a Hozzá közel állók, azaz népének bűneit a végtelenségig, hiszen akkor azt hihetnék Róla, hogy Ő szereti a gonoszsgot. Ezért, ha Isten büntetés nélkül hagyná a bűnt, azzal jóváhagyná a gonoszsgot. Izráel népe megszegte az Úrral kötött szövetséget, amelynek átka most utoléri Őt.

Mi következik mindebből, Testvérek? Egyrészt vegyük figyelembe, hogy mi is az Úr szavát mindazzal kapcsolatban, amit Izráel gondolkodásáról, életéről hallottunk, és az Úr mondott. Isten jóságából ne vonjunk le téves következtetéseket magunkra nézve, hanem mindig Isten ígéjének tükrében vizsgáljuk meg magunkat, az az egyetlen hiteles tükör. Pozitíve pedig lássuk meg, hogy mennyire irgalmas és könyörületes az Úr velünk! Irántunk való szeretete különleges, hozzánk való hűsége szövetségében példa nélküli. Lássuk meg, hogy Krisztus hogyan engedelmeskedett tökéletesen mindenben az Atyának, kiérdemelte a szövetség áldásait, ezért kaphatunk mi is áldást. Dicsérjük ezért az Urat! Mert bennünk, a mi hitünkön, személyünkön, életünkön keresztül akarja az Úr megmutatni az Ő szentségét ebben a világban. A Hozzá közel állókban akarja megmutatni. Meg akarja szentelni magát. Ezek mi vagyunk, Testvérek, az Istenhez közel állók. Rajtunk keresztül akarja az Úr magát dicsőíteni. Szentlelke vezessen és segítsen minket ebben, hogy ezt a küldetésünket, feladatunkat el akarjuk és el is tudjuk látni az Ő dicsőségére!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, kemény beszéd az, amit a próféta által hirdettél, különösen is, hogy rámutattál, hogy a Te megszabadított néped méltóvá vált az

ítéletre, mert nem hittek Benned, gonoszul cselekedtek, Igédet elvetették, és a saját útjaikon járva bálványait imádták. Óvj meg bennünket ezektől az utaktól, és vonj magadhoz mindig! Add, hogy valóban megszenteltessék a Te neved a mi életünkön keresztül! És dicsőítünk és magasztalunk Téged hosszútűrésedért, irgalmadért, azért, hogy adsz időt a megtérésre. Köszönjük, hogy magad vonzol bennünket, hogy meg is térjünk.

Kérünk, hogy adj ébredést magyar népünk körében, és ne áltassuk magunkat azzal, hogy milyen keresztyén életet élünk, miközben Igédet megvetjük, és a mindennapok másról tanúskodnak, mintsem arról, hogy Neked engedelmessé váljunk! Adj igazi ébredést, Hozzád térést, újjászületést! Ments meg népünkben számtalan embert az ítélettől! Mert nem gyönyörködsz a bűnös ember halálában, hanem azt akarod, hogy megtérjen és éljen. Kérünk, hadd legyünk ennek hírvivői, képviselői is! Kérünk, hogy mikor ítéletet bocsátasz erre a világra, alázattal tartsunk Téged igaznak, és magunkat pedig alázzuk meg! De hadd bízzunk, Urunk, mindig a Te kegyelmedben, mert nagy a Te irgalmasságod!

Így könyörgünk Európáért, szomszéd népekért, határon túli magyarokért, hívőkért! Te őrizd őket ebben a nehéz helyzetben, és adj Tőled jövő megoldást, békét! Neked hatalmad van rá, Urunk, „*Rád néznek a mi szemünk*”.

Kérünk, hogy áldj meg bennünket az ünnepre való készüléskor is! Köszönjük, hogy dicsőíthetünk Téged keresztáldozatodért húsvét ünnepén is. De nemcsak akkor, hanem minden egyes nap. Szenteld meg magadat a mi életünkben!

Kérünk, áldd meg betegeinket, vigasztald gyászolóinkat, erősítsd a terheket hordozókat! Kegyelmed szerint adj szabadulást!

Őrizz minket minden nap a hit útján, a Benned való bizalomban, a kegyelmedben bízva, és segíts, hogy valóban egy szívvel, egy szájjal, egy gyülekezetként tudjunk Téged dicsőíteni, magasztalni!

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

198. ének

1. Ti, ke - resz - tyé - nek, di - csér - jé - tek Is - tent,
Kik Úr Jé - zus - nak e föl - dőn szol - gál - tok,
És min - den - ko - ron a szent he - lyen vagy - tok -
Di - csér - jé - tek Is - tent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljete -
Dicsérjétek Istent!
3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.